உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ ஜ்ஞாநசம்பந்தகுருப்யோநம:

சித்தாந்தரத்நாகரம்.

சிவதத்வசிந்தாமணி.

இஃது

"வைதிக சைவ சித்தாந்த சண்டமாருதம்"

ஸ்ரீ ல ஸ்ரீ

சோமசுந்தர நாயக ரவர்களால்

இயற்றப்பட்டு

ஷையார் மாணவகர்

ஸ்ரீமாந்-பல்லவபுரம்

அப்பாவு செட்டியா ரவர்களால்

பரிசோதித்து

தமது

சென்னை:

வித்யாபாஸ்கர அச்சியந்திர சாலையிற் பதித்து

வெளியிடப்பட்டது.

Second Edition.

30 **April** *1906.*

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞாநசம்பந்தகுரவேநம

"சிவதத்வசிந்தாமணி."

முகவுரை.

பரமவைதிக சுத்தசிவசந்மார்க்கம் பற்றிவாழுஞ் சிவனடியார் பலர்க்கும் வந்தனபூர்வகமா யறிவிப்பது:—"பரப்பிரமவிவேகம்" என்னுஞ் சுவடி யொன்று பாஞ்சராத்திரிகளால் சில தினங்களுக்கு முன் வெளியிடப்பட்டது. அதைப்பார்த்தபோது சிவநிந்தைக்கோர் களஞ்சியமெனக் காணப்பட்டது. அதன் முகவுரையில், பிள்ளைப் பெருமாளையங்காரென்னு மொருவரால் அது செய்யப்பட்டதாக வெழுதியிருந்தது. அவ்வழுத்திரட்டை யன்னோர் வெளியிட்ட காரணம் ஸ்ரீலஸ்ரீ-ஆறுமுகநாவல ரவர்கள் பதிப்பித்த ஸ்ரீஹரதத்தாசாரிய சுவாமிகள் சுலோக * மொழி பெயர்ப்புக்கு மாறாக வெனவு மதிற் காணப்பட்டது. ஒருநூலுக்கு மற்றொன்று மாறாக வெளிப்படுங்கால் முன்னையதை பூர்வபட்சமாக்கிப் பின்னையது சித்தாந்தமாக அமைதல்வேண்டும். இவ்விலக்கணம் அவ்வமங்கலத்திரட்டிற் காணப்பட்டதில்லை. அதற்குமாறு இதுவென்று கூறிக்கொண்டதொன்றே யொழிய. அந்த நூலைச் சம்பந்தியாமலே கட்டுக்கதை யொன்று புதுக்கிக்கொண்டு O திருவானைக்காவிலுள்ள ஆதிசைவர் கேட்டகேள்விகளுக்கு விடைபகர்வதாக வீண்வியாஜந்தொடுத்து ஆசைதீரத்திட்டி வெளிப்படுத்திய வச்சிவநிந்தையைக்கண்டு பொறுதவர்களாகிய நம்மவர் உடனே "பரப்பிரமவிளக்கம்" என்னுநூலொன்று ஸ்ரீகாளமேகப்புலவர் செய்திருந்ததை யதற்குப்பதிலாக வெளியிட்டனர். இந்தநூல், அன்னோர் மாலப்பிரபந்தத்துக்கு முற்பட்ட தொன்றாகையாற் பிந்திய வம்மாலத்திரட்டை யெடுத்துக்காட்டி முறையே பரிகரிக்க விடம்பெற்றிலது. அதனால், எங்கள் "விவேகம்" நும்ம (விளக்கத்தால்) பேதிக்கப்பட்டிலது என்றிறுமாந்து வார்த்தைசொல்லு மன்னோர்பெருமை குலையவே அவர் புன்மொழித்திரட்டை யெடுத்துக்காட்டிப் பூர்வபட்சமாக்கிச் (சிவதத்வசிந்தாமணி) என்னுமிந்தச்சித்தாந்தநூலை யாம்செய்து வெளியிடத் துணிந்த தெனவறிக. யாமிந்நூல் செய்து முடித்தது நம்மனோர் காட்டிய வவ்விளக்கத்தினுதரவு கொண்டேயாகையா லவ்வாதரவுகளையு மாங்காங்கு விளக்கிக்காட்ட லெமக்காவசியமாயிற்று. இதனோடு, இன்றியமையாத வொவ்வொரு சித்தாந்த வசனத்துக்கும் ஸாமாநியமாக ஸூசனையு மெழுதப்பட்டிருத்தலால், புத்திமான்களிவைகொண்டே யின்னு மநந்த யுத்திகளைவரித்துப் புறச்சமயிகள் வீண்புலம்பல்களைத் தடுத்துச் சிவபரத்வஸ்தாபனஞ் செய்து வருதலாகிய சிவபுண்ணி

---

* திருவாடுதுறைச் சிவஞானயோகிகள் செய்தது.

O ஆதிசைவர் கிடையாது.

யத்தைப் பரிபாலித்து வருவாரெனவவர் பொன்னடிகளை வாழ்த்துகின்றன ம். "நிறுத்திடவலானமல னுனெறியையென்று, மறுத்திடவலா னவலமார்க்கமய லுற்றே, நிறுத்திலன் மறுத்தில னெனிற்கரிசன்நேச, மறுத்தவனை மாய்க்கைகரி சல்லவறமாமே" எனப்போந்த பிரமாணத்தையுஞ் சிந்திப்பது கடமையெனவறிக. அன்றியும் "பதினாறும் பெற்றுப் பெருவாழ்வடைக" என்று பெரியோர்கள் தொன்றுதொட்டு ஆசீர்வதித்துவரும் பழமொழியின் வாய்மை அடியில் வருமாறு உண்மைகண் டுணர்வாராக.

பதினாறுபேறு.

"மறைகணிந்தனைசைவநிந்தனைபொருமனமும்
தறுகணைம்புலன்களுக்கேவல்செய்யுருச்சதரும்
பிறவிதீதெனப்பேதையர்தம்மொடுபிணக்கும்
உறுதிநல்லறஞ்செய்பவர்தங்களோடுறவும்.

யாதுநல்லன்பர்கேட்கினுமுதவுறுமியல்பும்
மாதவத்திரோரொறுப்பினும்வணங்கிடுமகிழ்வும்
ஓதுநல்லுபதேசமெய்யுறுதியுமன்பர்
தீதுசெய்யினுஞ்சிவச்செயலெனக்கொளுந்தெளிவும்.

மனமும்வாக்குநின்னன்பர்பாலொருப்படுசெயலும்
கனவிலும்முனதன்பருக்கடிமையாங்கருத்தும்
நினைவில்வேறொருகடவுளைவழிபடாநிலையும்
புனிதநின்புகழ்நாடொறுமுரைத்திடும்பொலிவும்.

தீமையாம்புறச்சமயங்களொழித்திடுந்திறனும்
வாய்மையாகவேபிறர்பொருள்விழைவுறாவளனும்
எமுறும்பரதாரநச்சிடாதநன்னேன்பும்
தூய்மைநெஞ்சின்யானெனதெனுஞ்செருக்குறாத்துறவும்.

துறக்கமீதுறையினு நரகிற்றோய்கினும்
இறக்கினும்பிறக்கினு மின்பந்துய்க்கினும்
பிறைக்கொழுந்தணிசடைப் பெருமவிவ்வரம்
மறுத்திடாதெனக்குநீ வழங்கல்வேண்டுமால்."

இவை, சிவநேசப் பெருஞ்செல்வர்களாகிய சைவசமயிகளாவா ரொவ்வொருவரும், பரமதநிராகரணமும் ஸ்வமதஸ்தாபனமும், புரிதலாகிய சிவபுண்ணியப்பேறு பரமதுல்யமாமென வேதசிவாகமங்க ளறுதியிட்டுரைத்தபடி ஸ்ரீ சிவபெருமானுடைய திவ்யசந்நிதானத்தின் திருமுன்னர் நந்தியெம்பெருமான் விண்ணப்பஞ் செய்தருளினர். இவ்வரிய சிவபுண்ணியம் பெருகியவிந்நால் உலகிற்பெரிதும்பரவி நீடூழிவாழக் கருணைசெய்யும்படி ஸ்ரீஜ்ஞானசம்பந்தப்பெருமானது திவ்ய திருவடிகளைச் சிந்திக்கின்றனம். சுபம் !சுபம்!!

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஸம்பந்ததீர்த்தசரணாயநம:

சி வ த த் வ சி ந் தா ம ணி.

கா ப் பு.

உலகிற்பா டண்டர்மய லோட்டிமருள் காட்டுங்
கலகந் தெறச்சிவனைக் காட்டுந் - திலகமெனுந்
தன்னிகரி லாதசிவ தத்துவசிந் தாமணிக்குக்
கன்னியுமை மூத்தமகன் காப்பு. (௧)

சமயகுர வர்சைவ சந்தானத் தோர்கள்
அமையவே பாடியஞ்செய் தாரும் - உமைகொழுனற்
கன்பரா தத்தருமெய் யாரப்ப தீக்கதருந்
துன்பகலச் செய்வார் துணை. (௨)

நூல்செய்தகாரணம்.

சிவநிந்தை யேபழுத்துத் தீநரகைச் சேர்தல்
தவமென் றவமிழைத்துச் சார்ந்தே - பவமொன்றும்
போலிப்ப ரத்துவநூல் போற்றுனருக் கேயாகு
மாலிப் பரத்துவநூ லார்ந்து. (௩)

பொய்ப்பாஞ்ச ராத்திரநூல் போதநர கத்தவலர்
கைப்பா வுணர்த்துமெனக் காட்டுமால் - மெய்ப்பாக
வைதிகநூ லெல்லாமவ் வண்மையுளந் தேரவிவ
ணெய்தவுரைப் பாமிங் கியாம். (௪)

சித்தாந்த நூலிதனைச் செப்புவா மன்னோர்தங்
கத்தாகும் பூருவத்தைக் காட்டியே - வித்தாரம்
பேசுவரோ வின்னுமவர் பேச்சையெவர் கொள்ளுவரிங்
கேசுவரே யென்று மெரிந்து. (௫)

நூல்.

பூர்வபட்சம்.

"அண்ட மனைத்த வடிக்கீ ழொடுங்கியுல
குண்ட பொழுதுதரத் துள்ளொடுங்கித் - தண்டமதி
சூடினன் மாலருளாற் றோன்றினு னங்கவனைத்
தேடினன் மாலென்ப தென்." (௧)

சித்தாந்தம்.

பிரகிருதி மாலென்றே பேசுமறை யன்னோன்
பிரகிருதி யைக்கடந்த பேற்றை - நரகுறைவாய்
காண்பனோ வவ்வீசன் கண்ணனடிக் கீழுமவன்
சாண்வயிற்றுஞ் சாருமோ தான். (௨)

"வாசுதேவஃ பராப்ரகிருதிஃ" என்னுஞ்சுருதியையும், "யஃபரஸ் ஸமஹேச்வரஃ" "விச்வாதிகோருத்ரோமஹர்ஷிஃ" என்னுஞ் சுருதியையும் பரியாசித்தல்போதும். காளமேகர், (சங்கார காலத்திற் சம்புவன்றி மான்முதலோர், மங்கா திருந்தனரோ வாய்திறமின்—அங்கயிலை, பாதத்துட்பட்டதுமால் பாரளந்தபோதென்றே, யேதத்துக் குள்ளாகு வீர்.) என்றனர்.

பூர்வபட்சம்.

"ஆவர் யதன்கன்று யந்தரியா மிப்பொருளாய்
ஏவாய்ப் பவுத்தனுமா யெம்பெருமான் - காவாக்கால்
போரும் பொருமோ புராந்தகனென் றேபேருஞ்
சீரும் பெறுமோ சிவன்." (௩)

சித்தாந்தம்.

மாடாதி யாகிநெடு மாலோகாத் தான்சிவனை
யேடாகா லங்கிமுத லெல்லோருங் - கூடாநின்
றேற்ற பணிசெய்தா ரிதற்கென் பகர்வாய்கொல்
தீர்த்தனடுங் கால்புரத்தைச் செப்பு. (௪)

நகையாற் புரம்பொடித்த நம்பருக்கு நின்மால்
தகையம்பு மாடாகித் தானுந் - தொகையான

வானோரு மென்செய்தார் வண்கோ புரந்தாங்கி
யானூர்மற் றில்லை யறி. (ரு)

புத்தன் பெருமையைநீ பேசினையே புத்தாநின்
னத்தனவன் செய்த வபராதம் - சத்தியமாய்த்
தீர்ந்த விடம்பருத்திக் குன்றந் தெளியாய்கொல்
சார்ந்தரனைப் பூசித்துத் தான். (சு)

மாடாக வந்தபோது நடத்தும் பாகனிச்சையைக் கடக்கு மாற்றல்பெற லின்மையானும், இரத்தங்கான்று விலாமுறிந்து வீழ்ந்தமையானும், அம்பாகுகையிலது எய்வோனைவிட்டுப் புடைபெயராமையானும், அசேதனத்வமெய்து தலானும், இவ்வஸப்யப்பாடு நோக்கி னந்தரியாமித்வ மெங்ஙன மெய்து மென்னுங் கடாநிகழ்கின்றமையானும், புத்தனுகுகையில், சிவநிந்தையாலீட்டிய பாவமேறினமையானும், அப்பாவம் இருப்புமலையொன்று தலையிலேற்றினுலென்னப் பாரமாக விறுக்கினமையானும், பின்னர்ச் சிவக்ஷேத்திர யாத்திரை முகத்தாற் பாரங்குறைந்து பருத்திமலை யேற்றினுலென்ன வயினமையானும், அவ்வநுக்கிரகப் பேறெய்தப்பெற்ற தானம் திருப்பருத்திக்குன்றமென விளங்குகின்றமையானும், இப்படியே பிறதேவரிடமுங் காண்கையானும், புன்னகை மாத்திரத்தானே திரிபுரந்தகிக்கப்பட்டமையானும், (வண்கோபுரந்தாங்கியானூர்) என்பது நிலையுதல் பெறும். (காளமேகர்) "கந்தமலர்ப்பிரமன் காமனெனுமிரண்டு, மைந்தர் தலையுடல்போய் மாய்ந்தநாள்—வந்துதவி, செய்யா திருந்ததிரு மால்காத்தற் கேதுசொன்மின், பொய்யாய நூல்போற்று வீர்." என்றனர்.

பூர்வபட்சம்.

"அந்த வரனே யநுமானாகப் பிறந்து
சந்ததமும் வாகனமாய்த் தாங்கியதை-யிந்தவுல
கெல்லா மறியமா லேறுனா னென்பதென்னோ
கல்லா மடமாந்தர் காள்." (எ)

சித்தாந்தம்.

சிவனநுமா னாகச் செனித்தகதை ராமன்
றவறில் பெருஞ்சரிதை தன்னில் - தவமில்லாய்
வான்மீகி சொல்லும் வசனமே தோகாட்டாய்
வான்மீகி நீயோ வழுத்து. (அ)

மாடாகி மால்சிவனை வந்துகாத் தானென்ற
மூடாகொள் ளாததேவன் முன்மாலை - நாடாளச்
செய்தா னநுமனெனச் செப்புவையே வேறாகப்
பொய்தான்பொய் தான்சுத்த பொய். (௯)

அநுமான் சிவனென்று வான்மீகிபகவான் கூறிற்றிலர். பாட்டுக் கதையாக மூடர் வழங்காநிற்பர். வேறுநூலாற் கூறுதுமெனில், வான்மீகபகவான் கூறாது விட்டமைக்குக் காரணம்வேண்டும். விஷ்ணுவுக்குள்ள வுயர்வைவிட்டுவிட வேது வென்னை? இழிவையோ போது கூறாது விடறகுமன்றி யுயர்வன்னனம் விடற்பாலதன்று. இப்படியே முற்றும் வான்மீகபகவான் வாக்கைப் பிரமாணமாகக்கொள்ளுங்கால் சிலவிடங்களிற் சிவாபகர்ஷ முண்டாகுமேயெனின், அவர் வாக்கிலோர் போதுஞ் சிவாபகர்ஷமுண்டாவதில்லை யெனவறிக. விஷ்ணுவபகர்ஷங் கோடாநுகோடியுள. (இராமாயண தாற்பரியசங்கிரகம்) தீக்ஷிதஸ்வாமிகள் நூலாற்கண்டுணர்க. (அதிகமான ருத்ரனங்கிசைநுமசீலன்) என விராமாயணகீர்த்தனையிற் பாடிய வபராதத்தைச் சீகாழிமாஹாத்மியத்தில், பிறந்திறந்த தெய்வப் பிணத்தைப்பாடிய பாவமகல விந்நூல் செய்யலானேனென அருணாசலக் கவிராயர் பரிகாரந் தேடிக்கொண்டனர்.

பூர்வபட்சம்.

"தாளாய்த் தலைசிதறிச் சுட்டவிடம் புன்மூளைத்து
வாளாப் பெயரு மறையாதோ - தாள்வருந்த
வந்தசிவ னுக்கிரங்கி மாயவிரு காசுரனை
யந்தவரி கொல்லாவிட் டால்." (௧௦)

சித்தாந்தம்.

விருகாசு ரன்கதையை மேற்கொண்டா யன்னோற்
கருகாக மால்பெண்ணே யாகி - வருமேது
வெல்லாந்தன் மூலவுருக் காணிலெரிப் பானவனென்
றல்லான்மற் றேதுரையிங் கார்ந்து. (௧௧)

ஓடியது நாடகமென் றோராய் சிவனரன்
றோடிலரேல் பொய்யாமன் றேவுதவும் - கேடில்வாம்
இன்னுந் திருமாலா மேந்திழையின் பந்திளைத்துத்
தன்னுமோ காந்தனுபர் தோள்.

"பெண்ணென்றால் பேயுமிரங்கும்" என்பதை யறிந்தேயன்றோ தன்னுயிரைக் காத்துக்கொள்ளுமாறு நாராயணர் பெட்டை வடிவத்தால் வெளியாயினர்? அங்ஙனம் வந்தபோதும் அசுரனை யஞ்சியேயன்றோ நெருங்காது தூரமாய்விட்டனர்? பெண்ணுருவத்திலு மவனை நெருங்காமையால் அவனெங்கே லீலையா யேனுங் கையைத் தன்றலையில் வைத்துவிடப் போகிறானோவென்று அச்சமுற் றிடுக்கண் பட்டமையே போதராநின்றது. காளமேகர், (கஞ்சன் விடுக்கவருங் காலவெமனைக்கண்டே, யஞ்சி யொளித்திருந்த வச்சுதன்முன்-மிஞ்சுபத்மா, சூரன் றலைவென்ற சூரனென்றாற்றொல்லுலகில், ஆருவகைகொண்டுநகை யார்.) என்றனர். இன்னும், "தாவு கடலமுதந் தந்திடும்போ துஞ்சாத்தன், மேவிய போதும் விரிதாரு-காவனத்தில், உற்றிடும்போ தும்பெண் ணுருக்கொண்டோனைப்புருட, வுத்தமனென்றோதலழகோ" எனவும், "கோவிந்தன் பெண்பாலே யல்லாமற் கூறுங்கால், தாவில் புருடோத் தமனல்லன்- பூவையர்போல், சீரங்கமாதி திருத்தலந்தோ றும்வலக்கைச், சாரவைத்துத் தூங்குதலாற் றான்" எனவும் போந்தமைபறிக.

பூர்வபட்சம்.

"சக்கரத்தை மிக்கமலர் சாத்தியுபா சித்ததனால்
முக்கவட்டுச் சூலமுனம் பெற்றான் - நக்கனென்று
மாமறைநூல் சொல்லவரன் மாற்கதீந் தானெனலென்
றாமதநூற் பொய்யறியா தார்." (கக)

சித்தாந்தம்.

இச்சைஞா னங்கிரியை யென்பதுவே சூலமதை
மெச்சுமே வேறன்றாய் வித்தகனில் - உச்சமறை
யந்தோநின் மால்கொடுத்தா னென்றுரைகையாரே
மந்தாகொள் வார்சொன் மதித்து. (கச)

விண்டுவினைக் குத்தி விளையாடுஞ் சூலத்தை
முண்டையே தந்ததெவ்வன் முக்கணனுக் - கொண்டுவரை
யானவனுக் கன்றோ வளித்தார் சிவனாரும்
ஆனைமுக னுஞ்சக்க ரம். (கரு)

சிவனுக்குச் சூலம் விண்டுவால் கொடுக்கப்பட்டது என்னுங் கழுதைக் கதைக்கு எங்கு மாதரவில்லையென வறிக. (காளமேகர்), "வீறும் விழிமலரால் வித்தகன்றாள் பூசித்துக், கூறிய சக்கரமால் கொண்டதற்கு

—மாறன்றே, ஆலிலையிற் கண்டுயில்வோ னுலமுண்ட கண்டற்குச், சூலமளித் தானென்னுஞ் சொல்.'' என்றனர்.

பூர்வபட்சம்.

''சென்றுத் திரைதரித்துத் தெக்கண மூர்த்தியென
இன்ன மரன்றியா னித்திருக்க - முன்னமரி
போதோர்கண் ணுலரனைப் பூசித்தா னென்றுரைப்ப
தேதோ சிவப்பிராந்த ரே.''

சித்தாந்தம்.

தெக்கண மூர்த்தியிடஞ் சேருமையை நீங்கியதால்
புக்கிருந்துந் தேவியிடம் போகமொழிந் - தொக்கவே
யெல்லா வுயிரோடு மீடழிந்த தென்னேமால்
வல்லாயேல் வாய்திறந்து வா. (கஎ)

உமையோ டிருந்துமொழிந் தும்போக போகம்
அமைவோ டுயிர்க்கருளு மையற் - கிமையோராம்
அவ்வுயிரி லொன்றாகி யாட்டுவித்தா லாடுமரி
யெவ்விதமோ தேவென்ப தே. (கஅ)

காளமேகர், (வேதமுடி வாஞ்சிவனை வேண்டியுபாசித்ததனுல், மாதவ னென்றோர்நாமம் வையகத்தில்-வேதன், குதத்துதித்த மாலுக்குக் கூறுகின்றார் பொய்நூல், பிதற்றியுழ லும்பேயரே.) என்றனர் ''வில்லாடன்மாற னிருக்கவும்யோகம்விளைத்தவந்நாள் புல்லாதிருந்தன வெல்லாவுயிருந்தம்போகத்தையே'' என்ப பிறருங் கூறினர். இன்னும் ஸ்ரீசிவபெருமான் பாண்டியனுல் பிரம்படி யுண்டபோதும், அர்ஜுனனுல் வில்லடியுண்டபோதும் பிராட்டியால் திருக்கண்களை மூடப்பெற்றபோதுஞ் செயலற்றுக்கிடந்த சேதனர்களு ளொருவராயினமை கண்டே (ஆட்டுவித்தாலாடுமரி) என்றதாம். இவ்வுண்மையைக் காளமேகர் கூறியபடியுங்காட்டுதும். ''அரனையன்றி யேயோ ரணுவு மசையா, திருப்பதற்கம் மாரனிருக்கப் -பரமசிவன், யோகுசெய்தவந்நா ளுலகி லுயிரனைத்தும், போகம் மறந்த புலர்ந்து'' எனவும், ''தேவி யரன்விழியைச் செங்கரத்தான் மூடியநாள், மூவுலகு முற்றுமிருண் மூடியதால்-தேவரெனும், பேர்படைத்தோர் யாரிந்தப் பெற்றி பெற்றார் பேசுமின், பார்மயக்கும் பாடண்டரே'' எனவும், ''பிட்டுக்குமண் சுமந்த பெம்மானைப் பாண்டியன்கை, தொட்டபிரம் பாலடிக்கத் தோன்றும் வடு-மட்டறுசீர், எவ்வெப் பொருளிடத்து மெய்திடலா லார்பரமன், செவ்வ னு

ரைப்பீர் தெளிந்து" எனவும், "கண்ணன் றனையுரலிற் கட்டிமணித் தாம்பி ளூற், புண்ணுறவவ் வாய்ச்சி புடைத்தவடு-அண்மை, பொருந்தினருக் கெல்லாம் பொருந்தாமை யான்மால், பரத்துவனென் றெண்ணப் படான்" எனவும் போந்தமை காண்க.

பூர்வபட்சம்.

"அண்டமுண்ட போதுகட லாலமுமா லத்தையுண்ட
கண்டனையுங் கூடவுண்ட காரணனை - மண்டுநஞ்சுக்
கஞ்சினதா கப்பகர்வீ ராகமத்தை நம்பிநம்பி
வஞ்சநர கில்விழுவீர் மாண்டு." (௧௯)

"மலைமடந்தை தன்கழுத்தின் மங்கலநா ணேதோ
அலைகடைந்த நாளுதித்த வாலம் - கலைகடந்த
நக்கனும் பாத்திரத்தால் நாரணனு ருள்ளமுகந்
தக்கணத்துண் ணுவிடினு வா." (௨0)

சித்தாந்தம்.

காளிங்கன் றீண்டக் கருகினு னப்படியே
நீளுங் கடல்விடத்தா னின்றிருமால்-நாளங்கே
போயொழிந்தா னென்னவவன் புன்குரம்பை தீய்ந்ததெவன்
நீயின்னுங் காணுய் நிஜம். (௨௧)

விடவேகத் தான்மேனி வெந்தமா றுனே
விடமுண்டா னென்பையிது வீணே - விடமுண்டே
யன்றுசிவன் காவாக்கா லற்றுவிழு மேதாலி
யன்றலர்மேன் மங்கைதனக் கால். (௨௨)

பாகவதத்திற் சிவனே விடமுண்டாரெனவும், அவ்விட வேகத்தை யாற்றாது விஷ்ணு முதலினோ ரோடினரெனவும் பெறப்பட்டதன்றி யெல்லா நூல்களிலு மொரேபடித்தாய்க் கூறுகின்றன. விஷ்ணு விடமுண்டாரென்னுங் கபோதிக்கதை யெங்கும்பெறப்பட்டதில்லையெனவறிக. (காளமேகர்) "அண்டர் கடல்கடைந்தவந்நாளுண்டான விடம், கண்டமட்டிற் கண்ணுதலோன் கண்டத்திற்-கொண்டிலனேல், அங்கமலை வாணியெனு மாயிழையார் தங்கழுத்தின், மங்கலநா ணேதுரைமின் மற்று" எனவும், "தக்கன் மகத்திறந்த தாமோத ரன்மனைவி, தக்கமல நாலரன்றன் றாள்பணிந்தே-மிக்கதிரு, மாங்கலியப் பிச்சை பெறவேண்டி வாழ்ந்திடலால், ஆங்கவன்மீண் டுண்டாயி னன்" எனவுங்கூறினர்.

பூர்வபட்சம்.

"புக்க கருடனையோர் புன்மசகம் வென்றதிறம்
ஒக்குங் கனக னுரங்கீண்ட - மிக்கதிறல்
ஆளரியைப் பொன்ன னுக்கா யஞ்சிக் கிடந்தசிவன்
கோள்விளைத்தா னென்னுங் குறி." (உ

"பொன்ன னுரங் கீண்டதனாற் பொங்குசின மாறிற்று
துன்னு சிவசரபஞ் சோரவுயிர் - அன்னதனைப்
பற்றி வகிர்ந்தபின்னர்ப் பாழி நரமடங்கல்
உற்ற சினந்தணிந்த தாங்கு." (ச

சித்தாந்தம்.

பொன்னன் றனக்கஞ்சல் போந்துநர சிங்கவுரு
மன்னியதே காட்டும் வகைதேராய் - துன்னுநரன்
சிங்கமிவை யொன்றிவுருச் சேர்ந்துவரி னன்றேமால்
மங்குவனே காணாய் மறை. (உரு)

வதைத்தா னிரணியனை வாழ்த்தி யருளா
லதைத்தா னுடன்மறந்த தாலே - பதைத்தான்
சரபத்தான் மாலென்று சாற்றுமே வேதம்
விரதத்தார் காண வியந்து. (உசா)

நரசிங்க வீறுரைக்க நாடுமோ * லொன்று
நரசிங்க வீறடக்க நாடும் - பரசுங்கால்
மற்றோ ருபநிடத மன்னுமதன் பேர்சரபம்
பெற்றுயென் மேலதற்குப் பேசு. (உஎ)

தேவர், நரர், விலங்குமுத லெவ்வகைச்சீவராசிகளானுந் தனக்குமரண முண்டாகாதிருக்க வரம்பெற்றிருந்தமையானும், அவனுக்கஞ்சியேதுஞ்செய்ய வும்பர் முனிவர் முதல் யாவரும் வலியற்றுக்கிடந்தமையானும், அத்தேவருளொருவராகிய விண்டுவுக்குமாத்திரமவனைவெல்லுதல் கூடுமென்பதற்கோரேதுவும் புலப்படாமையானும், அவ்வுண்மை போதரவே யவற்று ளொன்றினுஞ்சேராத நரசிங்கவடிவத்தை யவ்விண்டு வெடுத்தமையானும் பொன்னனுக்கவ்விண்டு வஞ்சிக் கிடந்தாரென்பது நிலையுதல்பெறும். அஞ்சின தில்லையெனி

---

* நாரசிங்கோப நிடதம்.

., நரவடிவும், விலங்குருவுங்கலந்து வெளிப்படவாவசியகமின்று. யாவரானும் வெல்லக்கூடாத தன்மையால்சிவனுக்கு மது சேருமெனின், சேராது. சிவன்தேவருளொருவ னல்லாமையானும், (சிவனுரு வருவுமல்லன் சித்தினோடசித்துமல்லன்) என்ற விலக்கணமுடையானுகலானும், தேவர், நரர், முதலிய பசுவர்க்கங்களால் வெல்லக்கூடாமையே யவன்பெற்றவரமன்றிப் பசுபதி ஸம்பந்தமொன்றும் பிரஸ்தாபமின்மையானுஞ் சிவன்மாட்டு மவ்வஸப்ய மேறுமென லமையாது. "கனக னுரங்கீண்ட காலத்திற் போர்வில், லநகனுடல்செற்றவரனுர், தனியுலகிற், பெற்றி கொளுஞ்சரபப் பேருருக்கொள் ளாவிடின்மால், செத்த விடம் புல்செழிக்குமே" என்ற காளமேகர் வாக்குஞ் சான்றும். பொன்னனுக்கஞ்சிக் கிடந்தவோர்தெய்வம் சிவசரபத்தைத் தன்சிங்கவுருவால் வென்ற கதையை (குருவுக்குக் குதிரைமுட்டை வாங்கிக்கொடுத்த மாணுக்கரே) ஒப்பவேண்டியது.

பூர்வபட்சம்.

"இந்திரன்செய் வேள்விக் கிடரிழைக்க வெண்ணுமரன்
ஐந்தலையு மற்றுவிழ வாழியினுல் - முந்தரிந்த
அச்சுதனை மைந்தரொடு மம்பிகையாள் வேண்டிடலும்
அச்சிவன்பெற் றுனுயிரை யன்று." (உ௮)

சித்தாந்தம்.

மகவான் மகந்தன்னின் மாய்ந்தான் சிவனென்
றகம்பேசி னுய்மால்கொண் டந்தோ - சகமேவக்
காட்டுதியோ வேதத்திற் * கண்டபடி யேபொருள்கொண்
டூட்டுதியே பாவ மிசைந்து. (உ௯)

ஒன்னர் சிதலுருவா யொள்ளியவின் ணுணியறுத்
தன்னே சிரத்தை யரிந்தார்காண் - முன்னேன
மானேனை நின்கண்ண மங்கையெனு மப்பதியி
லூனுர் தலையுருண்ட தோர்.

---

* உருத்திரசேடமாயுள்ள யஜ்ஞத்தை யுருத்திரமென்று வேதங்கூறும். இன்னும் உருத்திரம் என்று சுரத்துக்கும், உருத்திரனென்று அக்கினிக்கும் பெயர் வழங்குமாறு கற்றவர்பாலறிந்தடங்குக. இதனை யறியாது ருத்ரசப்தத்தால் வந்த வபகர்ஷத்தைச் சர்வ வேதாத்மகராகிய சிவனுரிட மேற்றியது அஸாமஞ்சஸமென வறிக.

செத்ததுக்கத் தாலழிந்து சீதேவி தன்கணவன்
பித்தனரு ளாலே பிழைப்பானென் - றத்ததியே
செல்வத் திருவாரூர்ச் சென்றுபணிந் தாளதனுன்
மல்லல்பெற வந்தானின் மால்.

கமலையருச் சித்திட்ட காரணத்தா லன்றோ
கமலால யப்பேரைக் காண்பேம் - கமலையவள்
தன்கழுத்தி லேதோதான் றாலியரன் றாரானேல்
புன்கழுகே யென்சொல்வாய் போந்து. (௩௨)

பூர்வபட்சம்.

"கேட்டுமறி யீர்கொல் கிளர்சடையோன் வண்காசி
நாட்டிறப்போர் தம்முயிரை நற்கதியிற் - கூட்டல்
தயரதகு மாரன் றனிப்பெயரன் னோர்க்கு
வயமுறப்போ தித்தன்றோ வாய்ந்து." (௩௩)

சித்தாந்தம்.

காசிப் பதியிலிறப் போர்முத்தி காணவுய
ரீசன் பிரணவத்தி னாலென்றே - பேசுமறை
யென்னோ நதியிலிறந் திட்டவிரா மன்பேராய்ச்
சொன்னயிங் கார்கொள்வார் சொல். (௩௪)

மாலிடத்த வெள்ளை மயிரா மிராமனையும்
மாலடுத்து மாதாவை மாளவே - மேலெடுத்த
வென்றிபர சாற்கொன்ற வீரனையும் விட்டனையே
நன்றிதுகாண் மிக்க நகைப்பு. (௩௫)

நின்மா லிராம நிஜமந் திரத்தாலே
யென்மா தவன்காசி யின்கண்ணே - நன்மோக்க
மீவனென்று லென்னே யெழில்சிவரூ பங்காண்டல்
ஆவதென்னோ மேலிங் கறை. (௩௬)

காசியிற் சிவன் விண்டு மந்திரத்தை யுபதேசிப்பா ரெனின் அதன்பேறு சிவசாருப்பிய மாதற்குக் காரணமுரைத்தல் வேண்டும். ஸ்ரீகாஞ்சியின்கண்ணே விண்டுவுக்கு ஸ்ரீஸம்பந்ததீர்த்த ரச்சிவசாருப்பியத்தைப் பிரஸாதித்த பெற்றியு மெனைத்தெனக் காணல் வேண்

ம். விண்டு மந்திரம் சிவனு லுபதேசிக்கப் படுமெனின், காசியில் விண்டுவுக் காதிக்கமொழிந்து சிவனாட்சியே யினிது தழைத்திரு ந்தற்கு மேது விசைக்க வேண்டும். காசியில் விளங்குந் தெய்வம் ஸ்ரீ விசுவநாதரெனல் வேதப்பிரஸித்தம். (காளமேகர்) "வாரணவாசி மருவி பகங் காநதியின், மாரணர்கள் வெள்ளிமலைவாழ்வுபெறல் - சீரார், பிரணவ ந்தா லன்றோவிப் பெற்றியுண ராது, முரணனுகச் சொல்வீர் முனிந்து" என வும், "ஓதுமிலங் கைக்கோ னுதவியசேய் வஞ்சகமா, வாதைப் படுத்த வெண்ணியேமாயா - சீதையெனுங், கூரா மயில்விழியைக் கொல்லப்பார்த் தேயழுத, சீராமன் றனேநுந் தே" எனவும், "ஓதுமிலங் கைக்கோனேங்கு வெள்ளி வெற்பைமுனம், போதவெடுக்கப் புராந்தகன்றன் - பாதப், பெருவிர லா லூன்றவந்நாட் பேதுற்றோன் றன்னைச், செருவினிற் செற்றோன் றேவ னே" எனவும் கூறியபடியறிக.

பூர்வபட்சம்.

"செய்தவங்கள் செய்து சிவனுயி னுனைநீர்
எய்த மகேச்சுர னென்றேத்தல் - வைதசிறு
புன்கள்ளி தன்னைப் புவியின் மகாவிருக்கம்
என்கையொக்கு மொக்குமே யீங்கு." (கஎ)

சித்தாந்தம்.

தவஞ்செய்து மாதவனுந் தக்கபெயர் நின்மால்
தவஞ்செய்யாய் பெற்றதனைச் சாற்று - தவஞ்செய்தாய்
கேடா மகேச்சுரப்பேர் கேட்டனையோ வேதத்தில்
மூடாமா லுக்குரையென் முன். (கஅ)

சீவனு மாலைச் சிரிப்பன்றோ வீசனெனல்
தாவு மகேசனென றுனுமே - மேவுமோ
பேதாய் பரமேசப் பேருஞ் சிவனுர்க்கே
யோதாய் வேதத்தை யுணர்ந்து. (கக)

எங்கண் மகேசுரனுக் கெய்துஞ் சிவநாமம்
பங்கநாமம் போட்ட பாவியே - நுங்கரியோற்
கெப்படியுண் டாகுமவற் கெல்லா மமங்கலமே
செப்புவையோ வென்முன் செறிந்து.

காளமேகர், (மாண்டு பிறந்துழலு மாதவனை யச்சுதனென், றீண்டு சொல லாடஜப்பே ரெய்தல்போல்- பூண்டினுக்குள், அற்பமிகு முள்ளிதனை ய

ம்புவியின் மேன்மைபெறு, கற்பகமென் றேகழறனோ) என்றனர். இன்னு
ம். "ஏர்பதரி யாச்சிரம மெண்ணரிய மைந்நாகப், பேர்கொண் மலைமேவிப் பி
ஞ்ஞகன்றன்- சீர்படித்து, வைகுந் தவப்பயனு லன்றோ மலர்த்துளவோன்.
வைகுந்தம் பெற்றான் மகிழ்ந்து" என்றபடியுங் காண்க. அன்றியும், (எல்
லாமமங்கல) மென்றதை, "நெடுந்துயில்வஞ்சஞ்சோம்பு நீதிவழுபேரூண்,
கடுங்கோபம் பொய்ம்மறதி காமம்- உடலங், கரியநிறங்கள்ளங் கலந்திருத்த
லாலே, யரிதா மதகுணத்த னும்" என்ற பிரமாணமேநிறுத்தும். அமங்
கலனாகிய விண்டுவின்பெருமையும், மங்கலனாகிய சிவன் பெருமையு
ம் பின் வெண்பாக்களால் வெளிப்பட்டவாறறிக. "அகஞ்சத்துவம்புற
த்தாந் தாமதமுக் கண்ணற், ககந்தா மதம்புறத்தாஞ் சாந்தம்-புகலரிக்கென்,
றுத்தரரா மாயணமே யோதுதலால் வேறுமோர், உத்தரமின் னும்வேண்டு
மோ" எனவும், "பொறைஞானம் வாய்மை பொறியடக்கன் மேன்மை, நி
றைமோனம் வெண்மை நிறமே, பெறுஞ்சுத்த, சத்துவத்தின் மெய்ப்பொரு
ளாய்த் தானே சுயம்பதனல், சத்வகுணன் சங்கரனே தான்" என்பவை
யவை.

பூர்வபட்சம்

"ஒருகத்தி லூருவினி லோருகத்திற் பூருவிலம்
போருகத்தன் பாற்பிறந்த போழ்ததனில் - கார்நிறத்த
கண்டத்தான் ரோதனஞ்செய் காரணத்தால் ருத்திரனென்
றெண்டவ நூல்களுரைக் கும்." (சக)

சித்தாந்தம்.

எங்கோன் சிவனொருவ னென்றேமும் மூர்த்திகளிற்
சங்கேதங் கொண்டாய் சவமேநின் - சங்கேத
மெய்யோ வொருமூவர் மேனுதித்த தேவண்
ஐயோகா ணுயவ் விடம் (சஉ)

கஞ்சன்மண் ணுமண்ணிற் கண்ணுதலோ னங்கியவன்
வஞ்சனே தோற்றும் வகைசொல்லாய் - கஞ்சன்
குதத்திலே தோன்றியமால் கூறுபர னென்றே
பிதற்றுவதென் பேதாய் பிறழ்ந்து. (சங)

அழுதா னுருத்திரனென் றுய்மாலின் றன்பப்
பழுதா லிரங்குதலும் பாங்காம் - அழுதானே
வேறொருத்தன் பெண்டை விரும்பியிடு காட்டிலிதை
மாறுரைத்தாய் நீயே மதி. (சச)

எ... னுருத்திரனென் றேத்துமே நான்மறைக
...ரன் முதற்பசுக்க ளாமவருக் - கிம்மாய
...ந் தெறத்துன்பம் வாட்டியருள் கூர்தலினால்
...சமயின் ஞேனை நயந்து. (சரு)

'பி...ல் பெருமானைப் பின்றாழ் சடையானை'' எனப்பரமாசாரியர் வாக்கி...தல் காண்க. பிரமனிட மவனுக் குபதேசிக்கவேண்டித் தோ...யபேர் எகாதசருத்ரர், சதருத்ரர், சகஸ்ரருத்நருட் சேர்ந்த வரா... காண்க. பிரமனிட முருத்திரன் பிறந்தழுதான். பிரமன் மக னே...னழுகிறாயென்றனன். நான்பாவியாயிருக்கிறே னெனக்கு ந ல்ல...மங்கொடுமென்றனன். அப்போது பிரமன் பவன், சர்வன், உக் கிர...பீமன் என்பனவாதிநாமங்களை யிட்டான் எனப் பாஞ்சராத்தி ரி... கூறித்திரிவர். பாவத்தைப் போக்கத்தக்க பரிசுத்த முடைமை ய ந...மங்களுக்கு முன்னரே யவற்றையுரிமையாகவுடைய தெய்வத்தி ...ற்றத்தாலேயே யுண்டாயினமை பெறப்படலா லத்தெய்வந்தான ன்றோ திரிமூர்த்தி யுத்தீர்ணரான ஸ்ரீபரமேசுவரனெனச சித்தாந் திகள் கூறுவர்? அந்நாமங்கள் பரமசிவனுக்கே யன்றி விண்டு முத லினோர்க்கு வேதத்திற் கேட்கப்படாமையானும், நாராயணன்-தா மோதரன்- இத்தியாதிநாமங்களைப் பாவத்தைப் போக்கும் பரிசுத்த முடையவனவாக வப்பிரமன் றெரிந்தெடுக்காமையானும் பிரமனிட முருத்திரன் பிறந்த சீர்ப்பாடிணைத்தென வெளிப்பட்டது. (காள மேகர்) "கற்பமொன்றிற் கண்ணுதலோன் காலிற் பிறந்துமற, கற்பத்திற் கஞ்சன் குதத்தினிலே - உற்பவித்த, அச்சுதனைக் கண்ணனென ல்ம்பகப்பூ வாலரனை, யர்ச்சித்த காரணத்தி னால்," என்றனர்.

பூர்வபட்சம்.

ஞான மறையை நவின்றுரைக்கும் போதெல்லா
மானமுறை யாலாதி யந்தத்தும் - ஊனமற
அந்தணர்க ளென்போ ரரியோ மெனுஞ்சொல்லைத்
தந்துரைத்தல் கேட்டிலிரோ தான்." (சசு)

சித்தாந்தம்.

விதியுண்டேல் காட்டாய் விளம்பவரி போமென்
றெதிரின் மறைமுதலோ டீற்றில் - பதிதனே
யோதும்போ தெல்லா முயர்மறையை யோமென்றே
யோதவே யோதுமறை யோர். (சஎ)

காளமேகர்;—(வேதபா ராயணஞ்செய் வேதியர்க ளியந்தம், ஓது ம் பிரணவமே யோதுகின்றார், மாதவத்தோர், எண்ணும் பிரவுத்திற் கேன ரியென் னும்மடைச்சொல், மண்ணணிந்தீர் கொண்ட வழக்(ு)என்றனர்.

பூர்வபட்சம்.

"பிருகுகோ தமன்முன் பெருஞ்சினங்கொண் டிட்டம்
பருகுமையி சன்குறிகள் பாரில் - அருகிவிழ
இட்டசா பத்தினு லிட்டகுறி யென்றோதும்
இட்டதெய்வ மாயிருத்த லீங்கு." (சஅ)

"கையிருக்கக் காலிருக்கக் கண்ணிருக்க நக்கனுக்கு
மெய்யிருக்க வன்பா விரும்பாதே - வைதுவிழும்
ஆண்குறியைப் பூசித் தழிவதெல்லா மாயவனை
வீண்குறியாப் பேசும் வினை." (சகூ)

சித்தாந்தம்.

பிறந்துழல மாலுக்குப் பேதாய் பிருகு
மறந்திகழுஞ் சாபம் வகுத்தான் - மறந்தனையோ
மண்பூசி நெற்றியிலே மாட்டுதியே சூட்டையுடல்
வண்கோ தமன்சாபம் வாய்ந்து. (ருo)

ஏனோ பெருஞ்சாப மிட்டார் முனிவரென
வானோர்தி யைப்பழிக்க வாசையே - சீநாயே
மின்மினியோ வெய்யோனை மேல்விழுந்து காயுமுனக்
கென்மதியோ போநரகுக் கே. (ருக)

சாளக்கி ராமத்தைச் சற்றுநிதா னித்துப்பார்
நீளப் பகக்குறியாம் நின்மாலை - யாளத்தான்
வந்த சிவன்குறியா வைதாயி லிங்கத்தை
யெந்தநர கைப்பெறவோ வீங்கு. (ருஉ)

மாலு மிலக்குமியு மாதே வனையிலிங்கத்
தேலவருச் சித்திடுத லேத்துமே - நாலுமறை
யந்தோ சிவன்குறியைத் தானே வவர்விரும்பித்
தந்தார்மெய்ப் பூசையுறத் தான். (ருங)

காளமேகர்,—(காலொடுகை யுஞ்சிரமுங் காட்டகத்தே வெந்தபிண, மாலைச் சகநாதம் வைத்தேத்தல், சூல-மழுப்படையான் பாதம் வழுத்தாதெந் நாளும், பழிப்பதனால் வந்த பவம்.) என்றனர்.

பூர்வபட்சம்.

"வேதியர்க ளாய்ப்பிறந்தும் மெய்யிலிலிங் கம்பொறுத்தும்
பூதியரன் கண்மணியின் பூணணிந்த - பாதகரை
நீதியர சன்ற னிலத்தின் புறம்விடுக்க
வோதிடுமே நூல்களொருங்கு." (ருச)

சித்தாந்தம்.

ஜாபால மாதிகளிற் சாற்றுமே நீற்றையெழிற்
* கோபால மாமணியுங் கொண்டிடவே - காபாலி
யெங்கோ னிலச்சினையா மீதுரைநின் மண்ணையியந்
தெங்கேவே தத்தி லெடுத்து. (ருரு)

வெள்ளைமண் யோனி விரிபுண் டரந்தாங்கி
யெள்ளுவது நீற்றையுனக் கேற்குமே - விள்ளுங்கா
லேத்துந் ததீசிமுனி யிட்டசா பங்கண்டாய்
கார்த்தபமே சும்மாநீ கத்து. (ருசா)

காளமேகர்;—"தம்முணர்ந்தோர் நீறுநுதற் சார்பின்றி யேயணிவர், தம்முணரார் மண்குழைத்துத் தந்நுதலில் - தம்மறிவோர், ஆடியுளே நின்றுங் கறிவித்த பின்னரன்றோ, நாடியிடுவர் நயந்து" எனவும், "உற்றநெடு மாலடியை யோது மவனடிமை, பெற்றவர்க ணெற்றியிடல் பெற்றியே- மற்றவன்றன், பாதமவன்றனது பாலத் திடுவதென்னோ, பாதகஞ்செய் பாடண்டரே." எனவும், "நீறில்லா நெற்றிபா ழென்றவ்வை நீதிநூல், தேற வுரைத்தாளச் சீர்மையினை-னீறென்றே, நற்கருமத் திற்காகு நாமங் குழைத்திடுதல், துற்கருமத் தோர்செய் தொழில்." எனவும், "ஏற்றூனே யாழ்வா ரியம்பியநா லாயிரத்துள், நீற்றூ னெனவுரைத்த நேர்மைபோல்- வேற்றுமையின், றூடுநாமத்தா னென் றேனுரைக்க வில்லையெனில், ஆதிசைவன் மாலாத லால்." எனவும், "மோசப்பட் டானொருவன் மோசஞ்செய் தோறக்கண்டு, பூசப் படாநாமம் போட்டனையென்- றேசுமொழி, வையப்பா வாணர்களு மற்றவரும் பாராட்டல், ஐயப்பா டேனறிவி லீர்." எனவும், "அடகோவென் றேபுலம்பு மைய வுனக்குச், சடகோப மார்தரித்தா ரென்றே, யடைவாகத், தொல்லாழி சூழ்புவியோர் தொன்றுதொட் டேசுமொழி, கல்லா திருப்பதென்ன காண்." எனவு

* கோபாலமாமணி=நெற்றிக்கண்மணி.

ம், "அருத்திகொளத் தாசர்க் கடலாழி சங்கம், நெருப்பிட் டிருதோ ணிறுவ-வெருக்கொண், ளெம்புழுங்கும் போதி லுரைக்குமந்தி ரங்க, ளுளம்புகுமோ சொல்லீ ருவந்து." எனவுங்கூறினர்.

பூர்வபட்சம்.

"சத்திரயா கந்தன்னிற் றக்கன் பிருகரற்கு
வைத்தகொடுஞ் சாபத்தான் மாமறையோர் - இத்தலத்தில்
சங்கரனின் மாலியமுந் தானுகந்த போனகமும்
அங்கி கரியா ரறிந்து." (ருஎ)

சித்தாந்தம்.

நின்மா லியப்பகுதி நீயோ வறிந்திடுவாய்
துன்மார்க்கம் பேசத் துணிந்தனையே - சன்மார்க்க
மில்லாய் நிவேதிதமே யேற்குமிதன் வேறான
வெல்லாங்கொள் ளாந்தோட மே. (ருஅ)

பிராமணர்க ளுச்சிட்டம் பேணியிடன் மண்ணில்
பிராமணரைக் கேட்டறிந்து பேசாய் - பிராமணனுஞ்
சம்புவினின் மாலியத்தைச் சார்ந்துண்ணார் காலத்தால்
பம்புமறை யோர்விதியைப் பற்று. (ருகூ)

அந்தணர்கண் மாலா மரசனுச் சிட்டமதை
யெந்தவிதி யாற்கொள்வ ரேற்குமோ - அந்தணர்க
ளெல்லாரே கொண்டிடுவ ரந்தோ மறைவிதிக்கும்
பொல்லாய்நில் லாதென்முன் போ. (சூ0)

சிவாதித்ய ரத்நாவளி முதற்பாகம்-இரண்டாம் பாகங்களில் பரக்கக்கண்டு தெளிக.

பூர்வபட்சம்.

"மோகனநூல் பல்சமய முன்னியற்றுந் தீயவினை
போகநறு நாவலின்கீழ்ப் போந்துமையாள் - பாகனன்னீர்
பம்புசீ ரரங்கற் பணிந்துதவஞ் செய்ததன்றோ
ஜம்புகே சுரப்பேர்த் தலம்." (சூக)

சித்தாந்தம்.

ஆடினா ளன்றோ *பொன் னஃதே திருவரங்கம்
நாடியரன் முன்பாக நண்புகூர்ந் - தாடிடவே

* இலக்குமி

செய்தானின் மாலுஞ் சிவனுமருள் செய்தானே
வைதாலென் கண்டாய் வரும். (சூ௨)

நின்மால்பா டண்ட நிறுவினு னென்பதனை
யென்மேற் பழிகூற லேற்குமோ - கன்மாலன்
றன்னேன் றடிப்புத்த னனகதை நீயன்றோ
சொன்னுயென் முன்றோன்றி யே. (சூ௩)

காளமேகர்;—(பாடண்ட மோகனநூல் பார்மயங்கச் செய்திடுமால், தோட மகலவில்வ நீழலுன்னி, மூடிகத்தை, யூர்ந்தானடியை யுபாசித்த காரணத்தாற், சார்ந்தது சீ ரங்க தலம்.) என்று கூறினர். "ஈங்கு வாழ்தலே யன்றிமற் றிலங்கையிற் படரேன், றீங்கிலா நட மிலக்குமி செய்யுமா றியக்கி, யோங்கு நாவலி னெருவனுர் திருவருள் பெரிதுந், தாங்கு மார்வமுந் தழுவிய நெஞ்சினேன் கண்டாய்" எனவும், "திருவின் மாதரா ளுடகஞ் செய்யுமித்தானத், துருவமாநக ரொன்றுசீ ரங்கமென் றுளதா, மருவுசீரங்க நாதரென் றெமக்குரை வழங்கும், பொருவில் பூசனை விழாமுத லெமக்கிவட் பொலியும்." எனவும் விபீடணனை நோக்கி விண்டு மூர்த்திகூறிய வுண்மை திருவானைக்கா மாகாத்மியத்திற் போந்தமையறிக.

பூர்வபட்சம்.

பொன்னிலங்கு மெய்யன் பொருவலிசேர் வாலியொடு
தென்னிலங்கை கோமான் றிறல்வாணன் - முன்னரனைத்
தாழ்ந்து பெறுவரத்தைச் சாற்றிடலும் வேண்டுமோ
வாழ்ந்துவிடிந் திட்டினரே வாய்ந்து."

சித்தாந்தம்.

ஆடகமெய் யான்வாண னுதியரை மால்வென்ற
தேடலர்கொன் றைத்தாரா னின்னருள்காண் - மூடவுரை
செய்தா யறியாமல் சிற்றறிவி னுயந்தோ
எய்தான்கோ லாய்மாலே யே. (சூ௫)

வாலி யெனுங்குரங்கை மால்வென்று னென்பையவன்
மேலடைந்த சங்மத்தில் வேடுவனுச் - சூலியருள்
பெற்றுனே மால்வீழப் பெய்தான் சரமொன்றை
யெற்றோநின் மால்வெற்றி யீங்கு. (சூசூ)

காளமேகர்;—"மலையா யணுவாய் மகிமுதலாய்த் தானாய், நிலையாய மெய்ப்பொருளாய் நின்ற, மலைவில்லான், றன்னுபதே சத்தன்றே தாசரதி யன்றிலங்கை, மன்னனைமாய்த் தானென்னு மாண்பு" எனவும், "ஈருருவ மொன்று யிருத்தலா னானீ, தாருரத்திற்பூண்டு சமர்செயிலோ, பாரறிய வாலிமடிய வதைத்திடுவே னென்றுரைத்த, மாலறிகு னவனோ மற்று." எனவும், "மாயன் மறைந்திருந்து வாலிதனைக் கொல்லவவன், றாய வனசரனுத் தோன்றியந்த, மாயவனைக், கொன்றகதை பாரதத்திற் கூறக்கேட் டீரிலையோ, பொன்றிமொ லைப்புகழு வீர்" எனவும், "பைந்துளவத் தோனைப் பரத்துவ னென் றேயரிய, விர்தைமகத்தில் விரைந்தழைத்தே, சந்ததமும், தாழ்ந்த சடையியாதன் றக்க னெனுமிருவர், வாழ்ந்தனரே வைய நக" எனவுங்கூறினர். அன்றியும், "வேதந் தவமுனிவோர் விண்ணோரைச் சாட்சிகொளா தேதமிரு கத்தோ டிராக்கதனை, மேதினியில், சான்றெனவே கொண்டந்தோ சாதிப்பீர் நால்வேத, மூன்றியறி யாவுணர்வி லீர்." எனவும், "கருங்கல்விற் றேரை கலந்திருந்தாற் போலப், பெருங்கம்பத் துண்மால் பிறத்தற், கிரும்புவியிற், சின்னஞ் சிறுசேயைத் தேடினீர் சான்றாக, வென்னமதி கொண்டோ வியைந்து" எனவும், விஷ்ணு பிரஸாதம் பெற்றோர் சிறுமையெடுத் தோதினமையு மறிக. இவ்வுண்மையைப் (பசுசிசு கவதூ ராக்ஷஸாஸ் ஸாக்ஷிணோநா) என்று தீக்ஷிதஸ்வாமிகள் வெளிப்படுத்தினமையானுங் கண்டுதெளிக. மேல் விஷ்ணு வாதிக்கங்க ளெல்லாஞ் சிவனாலும், சிவபிரஸாதம் பெற்ற வடியவராலுமே மாட்சிபெற்றன வென்பதைப் பின்வெண்பாக்கள் காட்டும். "சாப மடைந்ததனிச் சக்காத்தால் வெய்யோனைச், சீபதிமுன் னுண்மறைத்த தோர்சிறப்போ, மாபுகழ்சேர், செய்ய நளாயினியாற் செங்கதிர்பன் னுண்மறைந்த, தையமற யாவரறியார்" எனவும், "துருவாசன் சாபத் தொடர்பினு வாழி, யிரவி தனைமறைத்த தென்றே, யுரைசெயுமே, நூன்மறையை நன்குணரு நுண்ணறிவி லீர்வாளா, மான்மறைத்தா னென்பீர் மயங்கி" எனவும் போந்தவற்றால் சிவப் பிரஸாதமடைந்த துருவாசர் மகிமையும், நளாயினி மகிமையுமே வெளிப்பட்டன. "அகலிகையைக் கல்லா வமைத்த முனிவன், புகாில் விமோசனமப்போதே, புகன்றிருக்க, கல்லுருவைப் பெண்ணுருவங் காட்டினான் மாலென்றே, சொல்லும்வகை யாதோ துணிந்து" என்பதனாலுங் கவுதமராகிய சிவனடியார் மகிமையே வெளிப்பட்டது. இனிப், "பாஞ்சாலி முற்பிறப்பிற் பண்ணவனாற் பெற்றிட்ட, வாஞ்சீர் வரத்தா னவைதனிலே, வாஞ்சையுற, மாளாத் துகிலவட்கு வந்ததைமா லீந்ததென, வாளாவுரைப்பீர் மகிழ்ந்து" என்று ஸ்ரீசிவபெருமான் பாஞ்சாலிக்கு நளாயினியான முற்சநநத்திற் பிரஸாதித்த மகிமாதிசயமே கூறினமை யறிந்திடுக. இன்னும், பாஞ்சாலியோர் சிவனடியாருக்குக் கோவண மோர்காலத்திலுதவி, அவர் மானத்தைக் காத்தனளென்பதுமே யன்றோ வவளுடை

ய மானங்காக்கப் பட்டதற்குப் பிரதியாக வம்முனிவர் பிரஸாதி தருளினரென்று மேலோர் கூறுநிற்பர் ?

பூர்வபசட்ம்.

"யாருமறிய வெசுருவே தாரணமெய்
யாருமொழி யாளனென வாய்ந்துரைக்க - வோர்வின்றி
வேதவியா சன்பொய் விளம்பக் கரந்தம்பித்
தேதமுறு நின்றதென்ப தென்." (சுஎ)

சித்தாந்தம்.

பொய்ம்மையும் வாய்மை யிடத்த புரைதீர்ந்த
நன்மை பயப்பினென நாயனர் - சொன்முறைதேர்ந்
தோதினன் மால்பரனென் றோர்புளுகை மாலேவந்
தோதுவான் வாய்மையென வோர்ந்து. (சுஅ)

இன்னஞ் சிவநிந்தை யேற்றுவார் தண்டமுறல்
தன்னிடங்காட் டத்துணிந்த தன்மையால் - அன்னவன்கை
தம்பித் தநுதந்தி தண்டித்தான் மாலுநனி
நம்பச்செய் தான்சிவனை நாடு. (சுகூ)

காளமேகர்;—"பங்கயக்கண் மாலைப் பரத்துவனென் றேவியாதன், கங்கைக் கரையுரைத்துக் கைநாவன்-றங்கவற்குத், தம்பிக்கமால்வந்து சங்கரனே யெவ்வுயிர்க்கு, மெம்பிரா னென்று னினி." என்றனர்.

பூர்வபட்சம்.

"முனிவ ரெழுவர் முதுபரா சன்செம்
பனிமலரா னுள்ளிட்ட பல்லோர் - இனிதாய்த்
திருமால் பரனென்னச் செப்பினரன் னோர்க்கேன்
பெருநாத்தம் பிக்காத பெட்பு." (எ0)

சித்தாந்தம்.

திருமால் பரனென்னச் செப்பினரோ சூளா
லொருவார்த்தை யேனு முரையாய் - கருவாதை
நீங்கும் படிமுனிவர் நின்மாலே சங்கரனுக்
கோங்குபரஞ் சொன்னா னுவந்து. (எக)

தக்கன் சிவநிந்தை தானிழைத்தன் றேதலையை
யக்கணமே போக்கிக்கொண் டானதனால் - மிக்கசிவ
நிந்தைக் கொதுங்குவரே நீடுமுனி வோருமெவர்
விந்தைக்கே னுஞ்சொல்வார் மேல். (எ௨)

பூர்வபட்சம்.

"ஓதுமுனி மால்பரனென் றேதமாழ் கிச்சினந்து
போதுநந்தி மாமுகத்திற் பொன்னடியால் - வாதசெய்
முன்னுதைத்தா னந்த முறைமையாற் கங்கையெருத்
தின்முகத்தன் னேன்பிறங்க லீங்கு." (எ௩)

"மாருதிசீர் பாதமுகம் வாய்க்கப் பெறுநந்தி
சீருதவு மால்பரனைச் சிந்தைசெய்யுங் - காரணத்தால்
பேர்கங்கை மாட்டைப் பெருமாண்மா டென்னவுல
கோருரைப்பர் சோரா துணர்ந்து." (எ௪)

சித்தாந்தம்.

தாசரதிக் காவிலிங்கந் தான்வேண்டிச் சென்றநுமான்
ஈசனெதிர் நந்திக் கிகலானன் - காசிபிலன்
றன்னேனை நந்தியுதைத் தானென்ப தற்கோநீ
சொன்னய்மா ருகவெறுஞ் சொல். (எ௫)

பெருமாண்மா டென்றுலகோர் பேசுவது பொய்யோ
பெருமாண்மா டானமைக்குப் பேதாய் - பெருமாளா
மம்மாடு தன்னெற்றி யாரவது மற்சுமத்த
லம்மாலைக் காத்தகுறி யாம். (எ௬)

பூர்வபட்சம்.

"பிறப்பிலியாய்த் தானிருந்து பேருலகின் மாயோன்
உறப்பிறக்கு மென்றுமறை யோத - மறுத்துநீர்
அச்சுதனைச் சாதமுடை யானென் றறிவிழந்து
பிச்சரிற்பி தற்றுவதென் பேச்சு." (எஎ)

சித்தாந்தம்.

பிறப்பிலியோ பேதாய் பிறக்கும்பல் யோனி
யிறப்பிலிதா னிங்கே னிறக்கும் - மறப்பிணமா

யன்றுசுட்ட தின்று மகப்படுமே மாயனுட
லென்றுஞ் சகநாதத் தேய்ந்து. (எஅ)

மரிக்கும்பொய்த் தேவர்களை வாழ்த்துமே வேதம்
சிரிக்க வமரரெனச் சேர்ந்தே - யரிக்குமது
போலன்றோ வச்சுதநா மம்புகலுங் கண்டாய்நின்
மாலன்றோ மாலை மதித்தல். (எகூ)

பூர்வபட்சம்.

ஆய வறத்தை யறவோரை யாக்கவுங்கொடு
தீயர்தமைப் போக்கவுமே திண்புவியில் - மாயுகங்கள்
தோறுமுற்ப விப்பனெனத் தொல்கீதை யிற்கண்ணன்
கூறுமொழி தேர்ந்திலிரோ கூர்ந்து." (அ0)

சித்தாந்தம்.

அறவோரை யாக்கியஃ தல்லாரைப் போக்க
லறமாகு மெம்பெருமாற் கன்றே - யறமில்லாய்
கீதையிலே கண்ணன் கிளத்தியது ஸோஹத்தா
வீதுணர்தி கண்டா யிசைந்து. (அக)

கீதைகொழு னன்மகிழச் செப்பினான் சம்புவுயர்
கீதையதைத் தானன்றோ கேட்டபடி-வாதைகெடக்
கண்ண னருச்சுனற்குக் கற்பித்தா னீதறியா
தெண்ணுவதென் வேறு விசைந்து. (அஉ)

கேட்டதிலை யோபிரம கீதையது வும்ஸோஹ
நாட்டமுற லாலெல்லா நானெனவே - நாட்டுமே
பிரமன் * பலபேரும் பேசுவர்கா ணீதே
யரனுக்கன் பாகி யணைந்து. (அகூ)

காளமேகர், (ஆயவமர ரறவோரைக் காக்கவும்வெந், தீயவசுரர்தமைச் செற்றிடவுந், தூய, விதிமா லுருத்திரனை வெள்ளிமலை நாதன், உதவினனென் றோதுமறை நூல்.) என்றனர்.

பூர்வபட்சம்.

"உடையானுக் கன்றி யுடைப் பொருளைக்காக்கப்
படையார் தமக்குண்டோ பாரம் - அடைவாகச்

---

* வாமதேவர் முதலினோர்.

சீதரனார் காக்கத் திருவவதாரஞ் செய்வர்
சேதனருக்கேனச் செயல்.'' (அச)

சித்தாந்தம்.

உடையா னுடைப்பொருளை யோர்மொழியே காக்கும்
படையாரன் றோநடுங்கிப் பண்பா - லடைவாக
வேற்றுப் பணிசெய்வா ரெவ்வெவ் விடத்துமிருந்
தாற்றலிலாய் காணுதியிங் கால். (அரு)

பூர்வபட்சம்.

"விச்சுவவ ரன்சுகனு மேலோன் சமதங்கி
யச்சுவத்தா மன்னநுமா னவ்வுறுவன் - மெச்சுபுகழ்
பொங்குதுரு வாசன் பொலிசை கிடாவியனார்
சங்கரன்பி றப்பன்றோ தாம்'' (அசா)

"அங்கி யமன்வாயு வாகண் டலன்முதலோர்
இங்குதித்த தோற்றங்கள் யாவையுமே - பொங்கறிவின்
மிக்கவர்கண் மாண விளம்பினரோ வில்லையஃ
தொக்கு மரன்பிறப்புக் கும்.'' (அஎ)

சித்தாந்தம்.

சுகரா தியர்சிவனைச் சொல்வதெவன் பேதாய
சுகர்முதலோ ரன்பிற் சுழன்றே - யகநாடிக்
காணுஞ் சிவனடியர் கண்டா யமிசமெனல்
பேணுமருள் பெற்றதனாற் பேசு (அஅ)

கோடியினுங் கோடியாக் கூறும் படியமிச
நாடியது சூழையபிட நங்கடவுள் - தேடியடைந்
திட்டான் பிறந்தானோ வீஷ்மையிரா மன்போல
முட்டாளே யோனிவழி முட்டு. (அகூ)

மிக்கவர்கண் மாண விளம்பினர்கா ணெஞ்சிவனைத்
தக்க படிப்பிறவாத் தன்மையனென் - றொக்கவரி
யோனிவாய்ப் பட்டானென் றோதியதுங் காண்டிமறை
தானிசைக்குந் தன்மை தனைழுந்து. (கூ0)

விசேடம்.

பிரமன் படைப்பெங்கே பேதாய்பின் மாலோன்
உரமுற்ற காப்பெங்கே யோதாய் - பிரமன்
றலையொன்றை யெங்கோன் றடிந்திட்ட வந்நா
ளலைவுற்று ரன்றே யவர் (கூக)

பிரமன் றலையொன்றைப் பேதாய் தெறலா
லரனுருக் கத்தி யறைவாய் - பிரமன்
இறந்தானோ வப்படியு மேற்குமோ வூழிக்
கிறைமாட்டுண் டானு லியம்பு. (கூஉ)

ஊழிக் கிறைமாலா யோதுவாய் நீரினிடை
யாழு மவன்றானு மந்நீரோ - டூழிக்
கிறையா முருத்திரன்கண் ணெய்துமங்கி முன்னே
செறியுமோ தீரா துயிர். (கூங)

செத்தகதை கோடிசேருமே சீரழிந்த
தெத்தனையோ கோடி யிசையுமே - யித்தரையில்
நின்மாலுக் கந்தோ நிஜங்காணு யின்னுமுறு
கன்மாலென் செய்வாய்நீ காண். (கூச)

நித்த னறிஞ னிராலம்பன் பூரணனெம்
மத்தன் சிவனன்றி யாய்ந்திடினிங் - கொத்துரைசெய்
வாரோ வமல னவனையே தெய்வமெனப்
பாரோர் பணிவார் பரிந்து. (கூரு)

மங்களாசரணை.

நின்போதத் தாலழியு நீர்மைகெட வேயுண்மை
யென்போதத் தாலிங் கிசைத்தேனல் - மன்போதங்
கொண்டுமறை நூல்கொண்டு கோதாட் டொழிகண்டாய்
பண்டைவினை போகும் பறந்து. (கூசு)

வீணே சிவநிந்தை மேல்விழுந்து செய்யற்க
வீணே விளையும் வினைப்போகம் - வீணேகாண்
அச்செய்கை யாதலினு லச்சுதனை மெச்சிநிதம்
பச்சிலையிட் டேத்தாய் பரிந்து. (கூஎ)

அச்சுதனைப் பூசித்தே யன்புசெயி னுங்கவன்ற
னிச்சைவழி நீயு மிசைந்தின்றே - மிச்சையெனப்
போகமலம் விட்டுப் புராந்தகனுக் காளாவாய்
சோகமறுஞ் சொன்னேன் சுகம். (௯அ)

சுகந்தருவான் காழிச் சுடர்ஞான வள்ளல்
குகனு மவனருளைக் கொண்டே - செகமறியப்
பெற்றான் சிவனுருவம் பின்னைப் பிரானென்று
கற்றார் மகிழ்ந்துரைப்பர் காண். (௯௯)

அந்தோ நரகி லழியாமல் காழிவளர்
சிந்தா மணியருளைச் சேரவே - முந்தானை
யோலிட் டழைத்தபொழு துற்றமணி வண்ணனையே
யோலிட் டழைப்பா யுவந்து. (௧00)

வாழ்வு வருங்கண்டாய் வண்பூதி கண்டியணிந்
தாழியா னெங்க ளரனடியார் - சூழலின்மு
னேத்துமா போலென்று மேத்துவா யுள்ளமுவந்
தோத்துரைக்கு முண்மை யுணர்ந்து. (௧0௧)

வாழ்த்து.

மறையா கமம்வாழி மாலயனும் வாழி
பிறைசூடி மெங்கள்பெரு மானே - டறம்வளர்த்தாள்
வாழி சிவசமயம் வாழிபர மாசிரியர்
வாழியுல கெல்லா மகிழ்ந்து.

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ ப்ரசமய கோளரியார் திருவடிவாழ்க.